

“Com que molts dels teòrics de la conspiració han transformat la història en una gran novel·la èpica, espere que no es molesten si a l'hora de jutjar la seua obra ho faig no com a historiador, títol que m'és aliè, sinó com a lector crític de llibres d'història”, declara Juan Carlos Castellón, autor d'*Amos del món* (Debate, 2006). En aquest llibre, ressegueix l'evolució de les tesis conspiratives que no sols han arribat fins als nostres dies, sinó que, a més, encara gaudeixen d'acceptació. En paraules del mateix Castellón, amb aquest llibre pretenia “estudiar el moment en què aparegué la Gran Conjura i contrastar la realitat històrica amb el mite; refrescar els fets que avui són normalment oblidats, o simplement ignorats, pels que proposen una visió conspirativa de la història”.

Explica Castellón, periodista barceloní, però que ha viscut vint anys als Estats Units, bressol de bona part de les teories conspiratives contemporànies, que aquesta manera d'entendre la història atribueix el seu moviment a forces invisibles i malintencionades. La història respon a un pla exclusiu que tan sols beneficia una minoria, com la que integra el Club Bilderberg, una selecta reunió dels personatges més poderosos del món i que, curiosament, no té gens de transcendència mediàtica.

Castellón és molt crític amb les teories conspiratives; deu ser cosa del despit per haver-hi cregut en la seua joventut i més tard adonar-se de com d'absurdes podien ser. Malgrat que bona part d'aquestes idees sobre manipulacions que escapen al coneixement del gruix

El poder en l'ombra

Lògies maçòniques, jueus, templaris, jesuïtes, milionaris i alienígenes. Tots són sospitosos habituals. Sospitosos de què? Diuen que de ser el poder que conspira entre bastidors. Però són realment aquests personatges 'démodés' els qui operen en l'ombra?

de la societat van més enllà de la raó, l'autor admet que els governs no són tan transparents com s'espera: perquè el govern dels Estats Units ha ajudat dictadors a assolir el poder a l'Amèrica del Sud, ha traficant amb opi a Indoxina, ha desenvolupat l'LSD dins de les seues fronteres... L'ambició de poder i de riquesa és real i encara que no es pot viure dalt d'una barricada, lluitant contra tot aquell que no creu en conxorxes, tampoc no es pot obviar que el sistema és imperfecte.

Les tesis conspiratives modernes són com les antigues mitologies: ofereixen respostes senzilles, fàcils d'empassar, davant problemes que defugen el nostre enteniment. Castellón assegura que “negar-ne la validesa no és prou per negar l'existència dels problemes”. Tot canvia, tot flueix tan ràpidament que la nostra capacitat d'assimilació queda desbordada, una vegada i una altra, i una altra encara... Que tot el poder estiga en unes poques mans és inquietant per a uns, alhora que tranquil·litzador per a d'altres: sense control, la història aniria a la deriva, mancaria de significat, i mentre que hi ha solució per a la injustícia, no ocorre el mateix amb la fotesa. Per si fóra poc, la perversitat sempre ha estat més atractiva que no la beatitud..., i de serps i pomes, el món n'és ple.

El Titanic, condemnat a enfonsar-se.

Hi ha tres teories peculiars per explicar l'enfonsament del Titanic. De fet, si fem cas d'aquestes teories, hi havia tants interessats a fer que el vaixell se n'anara a pic que allò estrany haguera estat que arribara intacte a terra. La primera tesi és un prodigi d'imaginació: uns pirates albanesos, assabentats que el transatlàntic transportava un carregament secret d'or, l'aboardaren i en vengueren la tripulació i el passatge com a esclaus a Turquia. En la segona intervén la mà dels jesuïtes, que volien arrabassar la fortuna de l'empresari britànic Astor. Fins i tot el capità de l'embarcació, Edward Smith, hi va col·laborar, perquè de fet es tractava d'un jesuïta encobert. Fins i tot s'especula amb la teoria que els jesuïtes van sufragar la construcció d'un vaixell tan luxós conscients que una persona de gran poder adquisitiu com Astor tard o d'hora sentiria la temptació de viatjar-hi. Per últim, hi ha qui concebeix la idea que s'enfonsà perquè va xocar contra un iceberg, però que si hi va morir tanta gent va ser perquè les barques salvavides no comptaven amb l'equipament necessari. Almenys aquesta última teoria no entra en el terreny de la ciència-ficció.

Les tesis conspiratives postmodernes

- A Lady Di la mataren agents del MI-5 en connivència amb el Mossad per ordre de la família reial britànica, perquè estava embarassada d'un musulmà i pretenia convertir-se a l'islam. Altres hipòtesis apunten cap als extraterrestres...
- La sida la van inventar uns metges jueus que volien exterminar els negres de la faç de la terra.
- L'home mai no posà el peu a la Lluna. Tot va ser un muntatge de Kubrick, que va aprofitar els decorats de 2001, una odissea de l'espai.
- L'11-S va ser producte d'un atemptat dut a terme per les mateixes empreses que tenien seu a les Torres Bessones per cobrar-ne l'assegurança. Ah!, i el Pentagon mai no va ser atacat.
- Segons determinats grupuscles rastafaris, a la Bíblia li manca una primera pàgina que els blancs arrancaren perquè s'hi afirmava que Adam era negre.

Hi ha qui pensa que aquesta escena es va crear a partir dels decorats de 2001 una odissea de l'espai. També que Lady Di va ser víctima d'una acció conjunta del M-15 i el Mossad (a la dreta)

La revenja dels templers. Es diu que els templers són els avantpassats de la maçoneria, que practicaven rituals màgics, que estaven en contacte amb els ismaelites o que ocultaven el Sant Greal. Hi ha documents originals que neguen tot això, però deixarien el món sense els conspiradors que més venen en les llibreries. Els templers eren els cavallers que, en tornar de les croades, crearen aquest orde militar encarregat de protegir els pelegrins que anaven a Jerusalem. Sí, eren rics, perquè exercien com a armadors i banquers, i sí, tenien terres, però aquest patrimoni era fruit de les donacions. De fet, el rei Alfons I el Bataller els llegà el Regne d'Aragó, tot i que mai no arribaren a heretar-lo. Cap al 1300, començà la seua decadència per culpa de conflictes amb el papat i el rei de França. Conta la llegenda —cap crònica no la recull— que en morir el seu cap, Jacques de Molay, llançà un jurament de venjança que es consumaria, segles després, quan va triomfar la revolució que enderrocà la monarquia de França... És clar que, tanmateix, aquesta dinastia era borbònica i no tenia res a veure amb la dels ca-

pets, que governava quan l'Església va fer desaparèixer l'orde.

De professors liberals a agents dobles. Qui no sap que els jesuïtes eren agents del papa, espies que feia servir com a ulls allà on hi ha "infi-dels"? Eren una espècie d'homes de negre, gairebé més foscos per dins que per fora, capaços d'infiltrar-se en qualsevol grup o secta. Hi hagué una època, però, en què els jesuïtes no simbolitzaven les posicions retrògrades de la societat, sinó l'avantguarda. Eren incòmodes perquè donaven suport als canvis; la modernitat anava de la seua mà. De fet, l'únic àmbit en el qual realment podien ser perillosos per als seus enemics era l'educació. Quan l'orde va ser dissolt i novament reconstituït, res no tornà a ser igual. D'acabillar el canvi passaren a representar l'ultramontanisme catòlic, però ni amb la meitat de poder que abans. "Tractem d'imaginar una conxorxa que implique banquers genovesos i comerciants libanesos o cavallers teutons amb prestamistes xinesos, sense oblidar els caputxins; meslem en la trama els Ford i no aconseguirem en-

fonsar el Titanic de manera creïble, mentre que la més estúpida tesi que impliqui els jesuïtes sempre obtindrà alguns adeptes", explica Castillón.

La maçoneria: la germandat escocesa que inventaren els jueus.

A la maçoneria se li han atribuït orígens tan dispars que difícilment cap és versemblant. Hi ha qui pensa que els francmaçons, autèntics artífexs de la revolució francesa, provenien d'Escòcia, ja que allí s'havien refugiat els últims dels templers, protectors de la monarquia de Robert de Bruce i de la independència del país. Hi ha qui creu, per contra, que la francesa va ser una conjura judeomaçònica i que els instigadors eren, bàsicament, jueus. Una idea bastant fantàstica si tenim en compte que els jueus havien estat, en tota l'època medieval, arraconats en guetos, en els calls, i que, per tant, de cap manera no haurien pogut accedir a una lògia, un ambient tan exclusiu com pot ser ara un dels actuals camps de golf dels Estats Units.

Cristina Simón